

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. S. J., b) P. D.,** oba zastoupení JUDr. Jaromírem Kyzourem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti odpůrci: **Městský úřad Veselí nad Moravou,** se sídlem tř. Masarykova 119, Veselí nad Moravou, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Leoš Novotný, a. s.,** se sídlem Řehořova 908/4, Praha 3, zastoupená JUDr. Stanislavem Knotkem, advokátem se sídlem Kvítková 1569, Zlín, **II) Obec Radějov,** se sídlem Radějov 130, Radějov, ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru životního prostředí a územního plánování ze dne 3. 2. 2014, č. j. MVNM/3030/2014, sp. zn. MVNM/18577/2013/ŽPÚP, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 3. 2017, č. j. 65 A 2/2015 – 236,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelům k rukám zástupce navrhovatelů, JUDr. Jaromíra Kyzoura, advokáta, na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 5.560 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 65 A 2/2015 - 236, Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zrušil opatření obecné povahy Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru životního prostředí a územního plánování, ze dne 3. 2. 2014, č. j. MVNM/3030/2014, sp. zn. MVNM/18577/2013/ŽPÚP, kterým se nařizuje zákaz vstupu do honitby Obora Radějov (dále jen „napadené opatření obecné povahy“), a to ve smyslu § 101d odst. 2 s. ř. s.

[2] Krajský soud posoudil navrhovateli podaný návrh na zrušení napadeného opatření obecné povahy jako včasný a zabýval se aktivní žalobní legitimací navrhovatelů, přičemž shledal, že oba navrhovatelé jsou aktivně procesně legitimováni k podání návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy (krajský soud odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 7 Ao 6/2010 - 44). Kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 65 A 2/2015 - 236 (dále jen „napadený rozsudek“) krajský soud rozhodl ve věci znovu poté, co jeho rozsudek ze dne 24. 2. 2016, č. j. 65 A 2/2015 - 126, kterým napadené opatření obecné povahy posoudil jako nicotné, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 2 As 78/2016 - 72 (dále jen „zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu“).

[3] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud nejprve shrnul, že v předcházejícím řízení byla stěžejní otázkou pravomoc k vydání opatření obecné povahy, resp. otázka sporné formy aktu vydávaného na podkladě § 9 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), neboť dané ustanovení mlčí o formě tohoto aktu. Krajský soud konstatoval, že v dalším řízení vychází ze závěru zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to že „*(a)kt podle § 9 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, jímž může orgán státní správy myslivosti na žádost uživatele honitby, zejména v době hnízdění, kladení a odchovu mláďat nebo provádění lovů, nařídit přiměřené omezení nebo zákaz vstupu do honitby nebo jejich částí, omezení jízdy koňmi a tažnými psy a omezení jiných sportovních nebo zájmových činností, je opatřením obecné povahy ve smyslu § 171 správního řádu.*“

[4] V nyní napadeném rozsudku krajský soud meritorně přezkoumával napadené opatření obecné povahy formou pětistupňového algoritmu (testu) přezkumu ve smyslu § 101d s. ř. s. V případě prvních tří kroků algoritmu shledal splnění zákonem stanovených podmínek k vydání opatření obecné povahy. Krajský soud shledal pravomoc odpůrce k vydání opatření obecné povahy a dospěl k závěru, že odpůrce nepřekročil meze své zákonem vymezené působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). Dále krajský soud konstatoval, že odpůrce zcela respektoval ustanovení § 171 – 174 správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, a v průběhu procesu vydání předmětného opatření obecné povahy se nedopustil žádného procesního pochybení.

[5] Krajský soud pak přistoupil ke čtvrtému kroku algoritmu, spočívajícím v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (resp. hmotným právem). Ve vztahu k tomuto kroku krajský soud za klíčovou pro věc měl námitku navrhovatelů o neexistenci honitby „Obora Radějov“, neboť pokud by neexistovala honitba, nebylo by z povahy věci možné vydat opatření obecné povahy regulující právní vztahy v neexistující honitbě.

[6] Krajský soud se v prvé řadě zabýval otázkou zákonnosti (a zejména otázkou nabytí právní moci) rozhodnutí Okresního úřadu Hodonín, referátu životního prostředí, ze dne 24. 3. 1993, č. j. ŽP/93/53/1020 (OB) (dále jen „rozhodnutí o uznání obory“), kterým měla být na žádost společnosti Lesy České republiky, s. p., uznána honitba označená jako „obora RADĚJOV“. Krajský soud se obsáhle zabýval otázkou doručení (oznámení) rozhodnutí o uznání obory tzv. opomenutým účastníkům, přičemž konstatoval, že v řízení o vydání napadeného opatření obecné povahy měl odpůrce tyto skutečnosti (tedy samotnou existenci honitby Obora Radějov) zkoumat, jelikož pro něj tato sporná otázka nebyla neznámou. Krajský soud ve vztahu k této otázce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2012, č. j. 30 A 7/2011 - 60, a na závěry Veřejného ochránce práv ve věci šetření z vlastní iniciativy - Obora Radějov vedené pod sp. zn. VOP 1206/2009.

[7] Krajský soud následně přezkum napadeného opatření uzavřel, že nemůže být vydáno opatření obecné povahy k předmětu právních vztahů (honitbě), o jejíž samotné existenci panují značné a odůvodněné pochybnosti a jejíž existence nebyla a nemohla být v průběhu soudního řízení před krajským soudem prokázána. Krajský soud závěrem shledal, že v napadeném opatření obecné povahy, resp. v řízení, které vydání předmětného opatření obecné povahy předcházelo, jsou natolik zásadní vady, pro které zrušil napadené opatření obecné povahy v celém jeho rozsahu. Pátým krokem algoritmu se krajský soud nezabýval, a to s odkazem na judikaturu zdejšího soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98).

II. Kasační stížnost odpůrce a vyjádření navrhovatelů a osoby zúčastněné

[8] Odpůrce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností proti výrokům I., II., a IV. napadeného rozsudku uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S ohledem na skutečnost, že krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu, uvedl stěžovatel jako důvod přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a zabýval se jinou právní otázkou. K otázce přípustnost opakované kasační stížnosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 - 94.

[9] Stěžovatel namítl, že v pořadí první rozsudek krajského soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 65 A 2/2015 - 126, je stižen procesními vadami a spočívá na nesprávném posouzení rozhodné právní otázky. Podle stěžovatele Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení neshledal žádnou zákonnou překážku pro vydání napadeného opatření obecné povahy, když zrušil v pořadí první rozsudek krajského soudu, kterým bylo rozhodnuto o nicotnosti napadeného opatření obecné povahy. Stěžovatel dále namítl překročení pravomoci krajského soudu dané příslušnými ustanoveními s. ř. s., když se krajský soud zabýval samotnou existencí honitby, resp. rozhodnutím o uznání honitby. Stěžovatel měl za to, že krajský soud není v řízení o zrušení opatření obecné povahy oprávněn vést řízení o přezkumu uznání honitby, kde se musí bránit samotní jednotliví vlastníci honebních pozemků nebo jejich právní nástupci. Stěžovatel souhlasil s krajským soudem, že musí

existovat honitba, aby bylo možno vydat samotné opatření obecné povahy, které znemožňuje vstup do honitby. Podle stěžovatele však v případě, kdy není rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí o uznání honitby, je potřeba se řídit presumpcí správnosti správního aktu. Stěžovatel byl proto názoru, že v řízení byl oprávněn k vydávání dalších správních aktů, a tím i opatření obecné povahy, jež má za podklad v existenci honitby Obora Radějov, neboť rozhodnutí o uznání honitby má být předběžně vykonatelné a deklarovat, že honitba existuje. Závěrem stěžovatel poukázal, že v případě honitby „Obora Radějov" existoval faktický stav více jak 25 let, proto krajským soudem navrhovaný postup přezkumu existence honitby by tak v konečném důsledku mohl znamenat neexistenci honitby Obora Radějov, čímž by všechna jednání učiněná na základě tohoto podkladu za uvedenou dobu mohla být zpochybněna, a tím by byla narušena ochrana jistoty nabytých práv. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Navrhovatelé a) a b) (dále jen „navrhovatelé") ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítli argumentaci, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť se krajský soud v napadeném rozsudku zabýval jinými otázkami, které nebyly předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku. Navrhovatelé mají rozhodnutí o uznání obory pro jeho vady za nicotné; takové rozhodnutí nemůže mít vlastnosti veřejné listiny. Navrhovatelé současně namítli, že krajský soud byl oprávněn zkoumat existenci honitby, zánik obory, jakož i nicotnost rozhodnutí o uznání obory, neboť se jednalo o skutečnosti vylučující vydání opatření obecné povahy ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o myslivosti. K otázce rozsahu přezkumu opatření obecné povahy ze strany krajského soudu odkázali navrhovatelé na § 75 odst. 2 s. ř. s. a plédovali za uplatnitelnost tohoto ustanovení v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Navrhovatelé dále nesouhlasili se stěžovatelem, že rozhodnutí o uznání obory bylo předběžně vykonatelné, bylo-li vyloučení odkladného účinku odvolání pouze v poučení, a nikoli ve výroku. Navrhovatelé se také neztotožnili s argumentem stěžovatele ohledně údajné presumpce správnosti správních aktů, neboť doložka právní moci je pouhým osvědčením určité skutečnosti a stěžovateli muselo být z úřední činnosti známo, že rozhodnutí o uznání obory nebylo řádně doručováno. Navrhovatelé přitom odkázali na spis Veřejného ochránce práv k šetření z vlastní iniciativy sp. zn. 1206/2009 nebo spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 7/2011. Následně se navrhovatelé obsáhle vyjádřili k absenci právní moci rozhodnutí o uznání obory s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118).

[11] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti odpůrce vyjádřila tak, že ji považuje za věcně správnou, přičemž pokládá za nutné k v ní uvedené argumentaci přihlédnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Dne 22. 7. 2016 Nejvyšší správní soud vydal rozsudek č. j. 2 As 78/2016 - 72, kterým zrušil v pořadí první rozsudek krajského soudu ze dne 24. 2. 2016,

č. j. 65 A 2/2015 - 126, a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se nepřiklonil k úvaze krajského soudu o nicotnosti předmětného opatření obecné povahy z důvodu zvolené formy zákazu vstupu do honitby, naopak posoudil, že dle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti státní orgán státní správy myslivosti může omezit nebo zakázat vstup do honitby či omezit jiné činnosti konané v honitbě formou opatření obecné povahy. Krajský soud následně vydal v pořadí druhý napadený rozsudek ze dne 8. 3. 2017, č. j. 65 As 2/2015 – 236, kterým předmětné opatření obecné povahy zrušil a rozhodl o nákladech řízení. Ze strany stěžovatele se tedy jedná o v pořadí druhou kasační stížnost ve věci.

[13] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *[k]asační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Opakovaná kasační stížnost je v daném případě přípustná, jelikož se týká skutkových a právních otázek, které v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci nebyly řešeny. Krajský soud ve svém druhém rozsudku přezkoumal s ohledem na závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem (že opatření obecné povahy Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru životního prostředí a územního plánování ze dne 3. 2. 2014, č. j. MVNM/3030/2014, sp. zn. MVNM/18577/2013/ŽPÚP, je vskutku opatřením obecné povahy ve smyslu § 101a s. ř. s.) tento správní akt z pohledu kritérií vztahujících se na opatření obecné povahy, zatímco v prvním rozsudku takto krajský soud – logicky – s ohledem na svůj odlišný právní názor nepostupoval. Proto teprve nyní se Nejvyšší správní soud zabývá právními otázkami týkajícími se výše popsaného aktu, vydaného jako akt zákonem předvídaného typu (opatření obecné povahy), jenž není nicotný z důvodu, že v daném případě měl být vydán akt jiného typu (rozhodnutí). Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozsudku řešil právě tento okruh otázek (plus na ně navazující otázky procesních podmínek vydání zákazu vstupu do honitby jako opatření obecné povahy, odůvodnění takového aktu aj.).

[14] Stěžovatel nemá pravdu, míní-li, že v prvním rozsudku již Nejvyšší správní soud ze všech možných úhlů pohledu vyjasnil, že návrhem napadený akt je existentním opatřením obecné povahy. Nic takového Nejvyšší správní soud nevyslovil. Pouze dospěl k závěru, že akt, který byl návrhem navrhovatelů napaden jako opatření obecné povahy, byl vydán jako akt takového typu, který zákon předvídá, tedy jako opatření obecné povahy. Tento akt proto není nicotný z důvodu jeho vydání někým, kdo by vůbec neměl oprávnění akt tohoto typu vydat v daných souvislostech a za daným zákonem předepsaným účelem (regulace vstupu do části lesa ze zákonem předvídaných důvodů). Ostatní možné důvody nicotnosti či nezákonnosti opatření obecné povahy nebyly Nejvyšším správním soudem v jeho prvním rozsudku řešeny.

[15] Z přiložených spisů vyplynulo, že dne 3. 2. 2014 vydal Městský úřad Veselí nad Moravou opatření obecné povahy pod č. j. MVNM/3030/2014, sp. zn. MVNM/18577/2013/ŽPÚP, kterým byl nařízen zákaz vstupu do honitby č. 54 – Obora Radějov v katastrálním území Radějov u Strážnice a v katastrálním území Tvarožná Lhota, s výjimkou honebních pozemků ve vlastnictví města Strážnice zaplocených v samostatně

uzavřené velkoplošné oplocence s vlastními přelezy, v obdobích každoročně od 1. 6. do 30. 6. a od 1. 9. do 15. 11., s účinností do 1. 5. 2023, a to podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti. Dne 24. 3. 1993 vydal Okresní úřad Hodonín rozhodnutí č. j. ŽP/93/53/1020, kterým uznává Lesům České republiky, s. p., oboru Radějov o celkové výměře honitby 1564,8402 ha, a to podle § 7 odst. 1 a § 44 b odst. 3 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti. Toto rozhodnutí je opatřeno doložkou právní moci ze dne 19. 4. 1993. Dne 28. 6. 1989 vydal Okresní národní výbor Hodonín rozhodnutí, kterým uznal dle § 7 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, a v souladu s kolaudačním rozhodnutím MěNV Strážnice ze dne 1. 2. 1989, č. j. 4/1799/88/89- KSO za oboru souvisle dokonale ohrazené honební pozemky z honitby „Radějov“ o celkové výměře obory 1.617,65 ha. Toto rozhodnutí bylo následně změněno v rozsahu stanovených podmínek rozhodnutím Jihomoravského krajského národního výboru ze dne 3. 1. 1990, č. j. Mysl.2459/89/209/Pro.

[16] Nad rámec nezbytného je vhodné zmínit, že ze závěrečného stanoviska Veřejného ochránce práv k šetření z vlastní iniciativy ze dne 26. 1. 2010, sp. zn. 1206/2009/VOP/OZ, vyplynulo, že honitba Obora Radějov zanikla ex lege ke dni 31. 3. 2003, a to s odkazem na § 69 odst. 1 zákona o myslivosti.

[17] Podle § 9 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, *na žádost uživatele honitby může orgán státní správy myslivosti, zejména v době hnízdění, kladení a odchovu mláďat nebo provádění lovů, nařídit přiměřené omezení nebo i zákaz vstupu do honitby nebo jejích částí, omezení jízdy koňmi a tažnými psy a omezení jiných sportovních nebo zájmových činností. Uvedená opatření se nevztahují na hospodářskou činnost vlastníků, popřípadě nájemců honebních pozemků.*

[18] Podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, *honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.*

[19] Podle § 44b odst. 1 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o uznání obory, *vlastníci honebních pozemků oznámí do 31. prosince 1992 příslušnému okresnímu úřadu výměry a parcelní čísla těchto pozemků, popř. další údaje týkající se těchto pozemků, a doloží své vlastnické právo příslušnými doklady. Půjde-li o honební pozemky, které splňují podmínky stanovené tímto zákonem pro uznání honitby, požádají současně o jejich uznání za honitbu; v ostatních případech navrhnou nové vhodné uspořádání.*

[20] Podle § 44b odst. 3 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o uznání obory, *na základě předložených oznámení, žádostí a při splnění podmínek stanovených tímto zákonem, rozhodnou okresní úřady s účinností od 1. dubna 1993 o uznání honiteb ve svém obvodu podle tohoto zákona.*

[21] Se stěžovatelem nelze souhlasit, že by krajský soud překročil meze své pravomoci, když v řízení o zrušení napadeného opatření obecné povahy posuzoval existenci honitby. Je-li na základě § 101a a násl. s. ř. s. krajským soudem přezkoumávána zákonnost opatření obecné povahy zakládající zákaz vstupu do honitby, pak samotná existence honitby ve smyslu jejího zákonného vymezení je elementární (předběžnou) otázkou celého posouzení. Jinak řečeno, zákaz vstupu do honitby lze vydat jen v případě, že určitá honitba existuje, přičemž obsah tohoto zákazu musí být v souladu s konkrétními právními vlastnostmi dané honitby (zde má jít o honitbu v podobě obory). Zákaz vstupu, který je možno vydat podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti, může být zákonný pouze tehdy, směřuje-li vůči „způsobilému předmětu zákazu vstupu“, tedy vůči takové části zemského povrchu, jež má podle objektivního práva statut honitby. Krajský soud byl proto nepochybně oprávněn posuzovat rozhodnutí o uznání obory, měl-li za to, že na základě uvedeného rozhodnutí předmětná honitba vznikla, a zcela správně se touto právní otázkou zabýval.

[22] Souhlasit se stěžovatelem nelze ani v jeho chápání pojmu a důsledků tzv. presumpce správnosti správních rozhodnutí. Je nepochybné, že presumpce správnosti existentních správních rozhodnutí je jednou z klíčových zásad českého správního práva. Znamená, že jde-li o existentní správní rozhodnutí, má se za to, že je to rozhodnutí zákonné, není-li relevantně rozhodnuto jinak, tedy není-li rozhodnutí zrušeno či změněno pro nezákonnost. Je tedy nepochybné, že pokud rozhodnutí o uznání obory bylo vydáno a jde-li o rozhodnutí existentní, a nikoli nicotné, má se na ně, nebylo-li zrušeno či změněno pro nezákonnost, hledět jako na zákonné. To však – a v tom nutno s krajským soudem zcela souhlasit – neznamená, že jde o rozhodnutí účinné v tom smyslu, že by účinně (pravomocně) přiznalo určitému území právní status honitby. Krajský soud důkladně a přesvědčivě rozebral, proč lze důvodně mít za to, že rozhodnutí o uznání obory nenabylo právní moci – kvůli opomenutí řady účastníků řízení. Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné k závěrům krajského soudu cokoli dodávat, neboť jde o precizní a danou problematiku dostatečně řešící úvahu.

[23] Stejně tak správné jsou i navazující závěry krajského soudu, jež jej vedly ke zrušení návrhem napadeného opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud však považuje za potřebné doplnit názor krajského soudu o některé širší souvislosti věci potřebné pro případný další postup odpůrce, chtěl-li by nyní zrušené opatření obecné povahy nahradit novým obdobného či podobného obsahu. V první řadě by si odpůrce musel na základě důkladné analýzy dopadů postupně se měnících právních úprav ujasnit, zda v době, kdy by vydával opatření obecné povahy, existuje honitba, do níž má být zakázán vstup. Jen za této nezbytné vstupní podmínky vůbec může být opatření obecné povahy podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti vydáno. Honitba může existovat proto, že někdy v minulosti právně vznikla a že přetrvala až do současnosti vícero měnících se právních úprav s jejich různými přechodovými pravidly obsaženými v příslušných, zejména přechodných, ustanoveních zákonů. Případně může existovat jako obora nově vzniklá podle nynější právní úpravy. V první řadě by si tedy musel odpůrce ujasnit, zda a kdy případně v minulosti nějaká obora, která by mohla mít právní status honitby podle nynějších předpisů, vznikla, jaký byl její prvotní právní status a jak se měnil s měnícími se právními úpravami. Při případném zkoumání dopadů přechodových pravidel by si odpůrce musel ujasnit prvotní právní a skutkový stav a dopad přechodových pravidel na tento stav

– zda přechodová pravidla vedla po uplynutí rozhodné doby k zániku dříve existující honitby ze zákona, anebo zda tato přetrvává, dokud nebylo dokončeno řízení podle přechodových pravidel. Je zjevné, že nenabylo-li rozhodnutí o uznání obory právní moci, není řízení týkající se právního statusu obory dosud pravomocně skončeno, což může mít právní význam.

[24] Pokud by Obora Radějov nyní existovala jako honitba, příp. pokud by byla jako honitba nově vytvořena, připadalo by v úvahu vydání opatření obecné povahy podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud na okraj připomíná, že vydání takového aktu by muselo splňovat zákonem stanovené přísné podmínky (zákon hovoří o „přiměřených“ omezeních), tedy zejména by muselo jít o opatření odpovídající objektivně existujícím poměrům a potřebám dané lokality a zasahující do práv veřejnosti nejmírnějším rozumně dostupným způsobem vedoucím k dosažení zákonem stanoveného, a jen takového, účelu.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tak na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle prvního z uvedených ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatelé, kteří v řízení o kasační stížnosti měli plný procesní úspěch, byli v řízení o kasační stížnosti zastoupeni advokátem uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku. Důvodně vynaložené náklady sestávají z odměny za zastupování a z hotových výdajů zástupce navrhovatelů.

[27] Navrhovatelům, za něž činil jejich zástupce společné úkony právní služby, se přiznává náhrada odměny a hotových výdajů tohoto zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Soud navrhovatelům přiznal částku 2 x 3.100 Kč sníženou o 20 %, a to za jeden společný úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 4 advokátního tarifu], tedy 4.960 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů zástupce navrhovatelů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce navrhovatelů nedoložil, že je plátcem DPH, a tato skutečnost neplyne ani z dostupných veřejných evidencí. Navrhovatelé tak mají právo na náhradu nákladů řízení ve výši 5.560 Kč, které uhradí stěžovatel k rukám jejich zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[28] Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady, a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu